ANUL IV. — Nr. 918. O EDIȚIE SINGURĂ LUNI, 19 AUGUST 1891

Adevĕrul

Să te ferești, Române! de cuiŭ strein în casă.
V. Alexandri.

ADMINISTRAȚIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACȚIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

Bucureștĭ, 18 August 1891.

SEPTAMANA

Opinia publică a fost viŭ mișcată sĕptămâna trecută în Franța și în Germania prin aparițiunea uneĭ cărțĭ a mareșaluluĭ Moltke, în care el face istoricul resbeluluĭ din 1870. Rare-orĭ s'a vĕzut o narațiune a unor evenimente atât de însemnate și de mărețe să fie scrisă cu atâta simplicitate. Marele *gânditor de bătăliĭ*, precum îl numeaŭ germaniĭ, descrie peripețiile acesteĭ lupte uriașe cu un spirit de imparțialitate uimitor. Stilul e admirabil ca claritate; el amintește pe Tacit. In fine cartea postumă a *mareluĭ tăcut* este o adevĕrată podoabă a literatureĭ militare.

Maĭ întâiŭ mareșalul descrie modul cum a fost mobilizată armata germană. Se vede cu câtă îngrijire planul de mobilizare era pregătit în toate amănuntele sale. Planurile de transport și tablourile de marș, cantonamentele și magaziile, locurile de imbarcare, ziua și ora plecăreĭ, stațiunile unde trupele trebuiaŭ să mânânce, în fine tot era fixat cu exactitate. Ast-fel, în ziua când rĕsboiul fu decis, Regele n'avu de cât să semneze un ordin și această vastă mobilizare se făcu fără cea maĭ mică sminteală. In urmă Moltke povestește ideea fundamentală a planuluĭ de campanie care constă în cucerirea capitaleĭ Franțeĭ prin o ofensivă bruscă, care dă armateĭ germane ocaziunea de a se folosi de escelenta eĭ organizare și mobilizare.

Marele scriitor militar, semnalează defectele de organizațiune a armateĭ franceze, carĭ o puneaŭ într'o inferioritate vĕdită față cu cea germană și urmează a descrie cu măestrie primele evenimente ale campanieĭ, adică, bătăliile de la Wissenburg, Spicheren și Woerth. El se oprește maĭ mult asupra luptelor împrejurul Metzuluĭ și arată cum Bazaine a fost condus maĭ mult de considerațiunĭ politice de a nu se depărta de Metz, lucru ce a adus Franțeĭ un rĕŭ mare, imobilizând cea maĭ bună armată franceză. In adevĕr, maĭ la vale el îl apără de acuzațiunea de trădare; dar în zadar, căcĭ este destul faptul de a pune maĭ presus interesele sale politice de cât salvarea patrieĭ, pentru a fi un trădător.

In urmă mareșalul explică într'un mod lămurit marșul spre Chalons, subita schimbare de front a întregeĭ armate germane pentru a urma pe Mac-Mahon, care părăsise Parisul și o luară spre frontiera belgiană, pentru a veni în ajutorul luĭ Bazaine.

El consideră această operațiune a armateĭ franceze ca o mare greșală, a căreĭ respundere nu cade asupra luĭ Mac-Mahon, ci asupra Impĕrăteseĭ Eugenia, care a împedecat pe Impĕratul Napoleon de a se întoarce la Paris.

Descrierea bătălieĭ de la Sedan și a capitulăreĭ armateĭ franceze este un cap de operă de stil și de claritate de expunere.

Urmând șirul evenimentelor Moltke descrie blocarea Parisuluĭ și luptele carĭ s'au dat în deosebitele părțĭ ale Francieĭ. El recunoaște meritul și patriotismul luĭ Gambetta care s'a încercat a scăpa Francia, punând în picioare armate nouĭ dar fără consistență, apreciază cum se cuvine valoarea Generaluluĭ Chanzy, și admite înfrângerea Germanilor la Coulmiers.

După ce face o narațiune fidelă și amănunțită a eșirelor armateĭ din Paris, a bătăliilor de la Bapaume, St. Quentin, Orleans, Mans și Villeresses și a altor numeroase lupte, Moltke vorbește despre asiejul Parisuluĭ, despre încercările de pace ale luĭ Jules Favre, despre multe incidente ce s'aŭ petrecut la cartierul-general, la Versailles, despre căderea capitaleĭ franceze și termină admirabila sa operă, zicênd că rezbelul a avut ca rezultat reluarea Alsacieĭ și a uneĭ părțĭ a Loreneĭ, smulse din corpul Germanieĭ în timpurĭ de restriște și fondarea Impĕrățieĭ germane.

* * *

Abia vizitele floteĭ franceze la Cronstadt și la Portsmouth s'aŭ sfârșit, și deja se vorbește într'un mod aproape sigur de o altă vizită care, de astă dată, va avea o încă maĭ mare însemnătate politică.

E vorba ca Impĕrăteasa Rusieĭ, însoțită de Țarevic să meargă la Paris. Această călătorie s'ar face cu o pompă neobicĭnuită. Impĕrăteasa ar călători pe mare, escortată de o escadră și ar debarca la Cherbourg. Acolo ar fi primită de președintele Republiceĭ care ar conduce'o la Paris. Orĭ-cine poate să'șĭ închipuiască la ce manifestărĭ ar da loc o asemenea vizită, când acum deja publicul francez este cuprins de o adevĕrată russomanie.

Dacă această știre se va adeveri, atuncĭ nu maĭ încape nicĭ o îndoială în privința uneĭ înțelegerĭ ce s'ar fi stabilit între Rusia și Francia.

* * *

Este firesc ca, în fața uneĭ alianțe atât de formidabile ca acea franco-rusă opusă tripleĭ alianțe a puterilor centrale, opiniunea publică europeană să se îngrijească de complicațiunĭ primejdioase.

Chiar ziarele oficioase nu se pot împedica de a exprima temerile lor. Ast-fel ziarul *Fremdenblatt*, a căruĭ legăturĭ cu cercurile oficiale vieneze sunt cunoscute, atrage atențiunea lectorilor sĕĭ asupra uneĭ broșurĭ care va apare sub titlul: *„situațiunea actuală a Europeĭ și bugetul de rĕsboiŭ al Austro-Ungarieĭ."*

Această broșură arată că bugetul resboiuluĭ trebue mărit cu 18 milioane de florinĭ.

Pentru a o dovedi, autorul broșureĭ arătând posibilitataa isbucnireĭ fără veste a unuĭ resboiŭ.

Ceia ce dă o însemnătate și maĭ mare acesteĭ broșurĭ este faptul că dînsa este anunțată și recomandată înainte chiar de a fi apărut, de către un ziar oficios cum este *Fremdenblat.*

* * *

Afacerea Carmen Silva-Văcărescu urmează a fi la ordinea zileĭ. Atât venirea D-luĭ Enăchiță Văcărescu în Bucureștĭ și mergerea sa la Sinaia cât și refuzul Regineĭ de a se despărți de D-ra Vacărescu, aŭ adus cestiunea într'o stare acută căreia trebue numaĭ de cât să se dea o soluțiune. Saŭ Carmen Silva este o femeie bolnavă și iresponsabilă de faptele sale, și atuncĭ trebue să se ea mĕsurile necesare pentru acest soiŭ de boale; saŭ urmează a fi considerată ca Regină și atuncea cele ce se petrec în Veneția privesc țara întreagă și, prin urmare, guvernul este dator să intervie.

Ințelegem desmoralizarea și nedumerirea Regeluĭ; El este în adevĕr de plâns; dar nu se poate nega că cea maĭ mare parte din rĕspundere pentru cele întîmplate, cade și asupra Sa.

Cine nu poate guverna casa sa, nu este destoinic a conduce destinele uneĭ Țărĭ. Acest adevĕr reesă într'un mod neîndoelnic din cele petrecute în această stranie afacere.

* * *

In fine Licinsky, vestitul bandit carĭ de anĭ întregĭ sfida puterea publică și infesta Dobrogea prin crimele sale, a fost prins. Fie noroc, fie iscusință, această prindere este un act meritos al administrațieĭ districtuluĭ Tulcea, pe care nu putem de cât s'o felicităm, pentru sîrguința ce a pus în urmărirea bandituluĭ. Acum Licinsky e prins, dar guvernul să nu doarmă pe lauriĭ culeșĭ. Sunt alțĭ hoțĭ maĭ casnicĭ dar tot atât de periculoșĭ carĭ mișuesc în nenorocita România transdunăreană. Pe aceștia nu'ĭ stârpeștĭ cu soldațĭ ci prin un personal administrativ onest și bine ales.

Neagu

Boala Carmen Sylveĭ

ROMA, 17 August.—**Doctorul Theodori, medicul Regineĭ Românieĭ, scrie din Veneția că M. S. este atinsă de congestie spinală; iar nicĭ de cum de paralizie progresivă, ast-fel după cum s'a pretins. Rĕul crește de o sĕptămână; Regina suferă și de atonia inimeĭ. Ea stă în pat, dar n'are nicĭ frigurĭ, nicĭ simptome de alterare a măduveĭ spinăriĭ.**

Este inexact că profesorul Charcot ar fi fost chemat pe lângă Augusta bolnavă.

Prinderea luĭ Licinsky

NOI AMĂNUNTE

Pe lângă cele spuse de noĭ erĭ cu privire la prinderea acestuĭ bandit avem de adăogat, că soldatul care a fost omorît de Licinsky se numește Kervase și de fel din Dobrogea.

Rana luĭ Licinsky nu este mortală; el a fost ridicat și pornit azĭ spre Tulcea.

Mĕsurĭ extraordinare s'aŭ luat pentru a opri populațiunea să se apropie, de frică să nu'l omoare lumea și maĭ cu sémă să nu'l scape administrația din mână. O mulțime de cetățenĭ Tulcenĭ, bărbațĭ, femeĭ și copiĭ aŭ pornit în drumul spre Isacea ca să vadă pe fiorosul tâlhar.

Premiul de 10,000 leĭ va fi împărțit ast-fel:

Vieruluĭ care l'a denunțat 4,000 leĭ, agentuluĭ Iamandi Tanase 2000 leĭ, iar restul între ceĭ-lalțĭ oamenĭ și soldațĭ.

Familia soldatuluĭ mort va avea o pensie de 50 leĭ pe lună, potrivit legiĭ polițieĭ rurale.

Băile de Mare

Girerd comunică, acum de curênd, Academieĭ de medicină din Paris o notă despre acțiunea ozonuluĭ asupra sângeluĭ. Iel a dovedit prin experimente că ozonul e agentul transformațiuneĭ sîngeluĭ în fibrină și că fierul din sînge ozonizat întâia oară, capătă la rându-ĭ însușirea de a ozoniza și el oxigenul ordinar.

Decĭ iacă un secret fiziologic descoperit și din care vom trage foloase enorme.

Dar ce e ozonul? E însă-șĭ oxigenul concentrat printr'un curent electric rezultat fie dintr'o mutație chimică, fie dintr'o descărcare electrică. Oxigenul redus prin aceste cauze, din treĭ volume, la douĕ, cu proprietățĭ particulare, ia numirea de ozon.

Sub înrîurirea acestuĭ ozon se regenerează toate părțile din corp.

O pluralitate de maladiĭ cum sunt: cachexiele, anemiele, cloroza, curgerile cronice vechĭ, ftiziele, neurasteniele etc. etc. etc., sunt rezultat al unor insuficiențe de ozonificare a sângeluĭ.

Acest principiŭ al viețeĭ fiind atonic, adinamic, plin de elemente transformabile dar ne transformate, nu poate hrăni, și nu poate da incitația, cum s'ar zice ațîțarea vitală, deosebitelor țesăturĭ ale corpuluĭ.

De aci acea mizerie fiziologică, acele stărĭ străvezii, galbenĭ, verzĭ, lipsite de energie dar pline de o nervozitate bolnăvicioasă și primejdioasă ca o baterie electrică..

Exigințele traiuluĭ de acum ne ucide, făcîndu-ne neputincioșĭ, nebunĭ saŭ istericĭ. De acea și boala *fin de siécle* a acestuĭ veac va fi *neurastenia* și *nebunia.*

Leacul acestor boale nu e de sigur spânzurătoarea de care se face exces de întrebuințare în Occident ci e ozonul.

Dar unde se produce maĭ mult ozonul?

Acolo unde sunt descărcările electrice maĭ repetate și maĭ întinse.

Atmosfera după înălțimea munților e de sigur bine încărcată cu ozon și esențele de terebentină din pădurile de brazĭ sunt susceptibile de a absorbi și conserva ozonul pentru a-l restitui apoĭ din noŭ atmosfereĭ.

E însă un mare incovenient.

Temperatura este insuportabilă fiind prea rece pentru organismele deprinse cu atmosfera orașeler și maĭ ales a camerilor închise. Apoĭ maĭ e și variabilitatea de temperatură și succesia extrem de neregulată a timpuluĭ. Acestea fac ca ceĭ debilĭ, pe spinarea cărora e o invazie de boale, să-șĭ risce însă-șĭ viața.

Unde se maĭ află dar ozonul?

Pe coaste Măreĭ Negre carĭ sunt maĭ mult suflate de vânturile din spre Mare.

Ozonul aci se găsește în cantitate și maĭ mare de cât în pădurile de brazĭ și maĭ mult de cât pe coasta orĭ căreĭ Mărĭ din Europa pentru că nicĭ una nu e maĭ agitată și maĭ furtunoasă ca Marea Neagră.

In corespondența trecută am dovedit că o adevĕrată stațiune maritimă nu e de cât Constanța și Mangalia. Aci găsește aerotesapia și idroterapia marină unite cu posibilitatea de ozonificație cea maĭ însemnată cu putință.

* * *

E un cortegiŭ de stărĭ și de maladiĭ carĭ numaĭ aci, pe plagea Constanțeĭ se pot remedia, și cu toate acestea, chiar cele maĭ specifice cazurĭ pentru o stațiune maritimă, plec de aci maĭ agravate. Aceasta are aerul de a fi o asertiune plină de non sens, și cu toate acestea nu e așa.

Oare e suficient de a se consulta un medic, fără a-ĭ cere și instrucțiunele cele maĭ detaliate, asupra conduiteĭ ce trebue să o avem la băile de mare, maĭ ales la băile de mare?

Ințeleg, că trăim într'o vreme când munca e luată în bătae de joc. Dar a merge cu acest feudal și suveran dispreț până a nesocoti și viața noastră, și maĭ ales a copiilor? E o adevĕrată nebunie. — Pentru cea maĭ simplă rochie, ne grăbim să chemăm un om special, și tot așa pentru orĭ-ce lucru care cere munca noastră, ne ascundem sub pretextul că nu ne-am făcut o specialitate din aceasta.

Când e însă vorba de a regula chestiunĭ de ordin economic, social, politic, medical, etc., atuncĭ toțĭ suntem în picioare.

Ce domn și maĭ ales ce cucoană e aceea care să nu se respecte până a nu discuta aceste nimicurĭ?

Cine nu are o rețetă, douĕ, în seltar? Cine nu are o rețetă politică pentru cutare raporturĭ naționale și internaționale? Cine?

Ce pregătirĭ, ce studiĭ și maĭ ales ce vorbițĭ de muncă. Nimic maĭ ușor de cât să facĭ medicină și politică.

Epocă de palavre, de ce ce să ne maĭ minunăm de ruina aceasta de caractere, de inteligențe și de sănătate.

* * *

Durata băeĭ e punctul cel maĭ esențial.

„*Three deeps and out.*" Treĭ scufundărĭ și afară. E o fomulă a medicilor englezĭ pentru a caracteriza durata băilor de mare. Și e departe această formulă de obiceiurile maĭ tuturora.

Să cităm autorĭ, medicĭ de la stațiunĭ maritime, oamenĭ savanțĭ.

Dr. Batuza zice *un bain prolongé fatigue au lieu de tonifier.*

Dr. Dutroulan din Dieppe, spune că: „o bae de mare, trebue să consiste la început din câte-va imersiunĭ; după 5 zile, douĕ treĭ minute; apoĭ de 5 minute și numaĭ în urmă de 10 minute."

Durand-Fardel. „Les bains le plus courts sont les plus efficaces, et, ce que l'on recherche le plus, c'est la réaction."

Jules Simon, o autoritate în chestiune, spune că prima bae să nu treacă peste un minut, cele-l'alte să nu treacă peste cincĭ.

du Pont-Euxin

Administrația județuluĭ Vlașca

Sub-semnatul, împreună cu D. Raphael Lazaride, plecarăm din gara Titu în județul Vlașca pentru cumpărărĭ de grâne.

Eraŭ orele 7 p. m. în ziua de 11 curent când eșeam din comuna Zădăriciu, care se ține de plasa Neajlovu, mergând spre comuna Cărtojanĭ.

In pădure Sf. Gheorghe observarăm înaintea noastră 6 oamenĭ sdravenĭ avînd fie-care câte un ciomag în subțioară.

Apropiindu-ne de eĭ, 5 o luară înaintea noastră iar unul rĕmase în urmă ca la vre-o 200 metri. Noĭ trecând pe lângă

cel din urmă, observăm că ne fixa cu priviri fulgerătoare, fapt care făcu să se nască bănueli în cugetul D-luĭ Lazaride.

Abia parcurserăm o distanţă de 50 metri, când el în câte-va sărituri de saltibanc ajunse la codirla căruţeĭ, pregătindu-se să ne atace cu ciomagul; dar D. Lazaride observênd această cursă nu-'şĭ perdu curagiul şi sărind din căruţă îl somă să se retragă, apoĭ le zise tuturor:

„Ce voiţĭ să faceţĭ cu noĭ, noĭ suntem ingineri.“ Atuncĭ după comanda celuĭ maĭ bĕtrân din eĭ, cel în chestiune care ne privea ca o fiară se retrase, iar noĭ ne întoarserăm pe jos înapoĭ în sat, care era foarte aproape.

Ajungând la 8 ore în Zădăriciu, am denunţat faptele petrecute D-luĭ Primar, care era în cârciuma D-luĭ Petre Gheorghiu şi care după ce ascultă faptele narate de noĭ, ne zise că în numele legeĭ suntem opriţĭ până a doua zi la 10 ore, ca până atuncĭ să-ĭ dovedim şi să-ĭ descoperim hoţiĭ!?

Zicêndu-ĭ D. Lazaride că el este obligat a trimite în urmărirea bandeĭ în pădure, iar nu noĭ, primarul repetă cuvintele sus zise de el şi adăogă, că dacă nu putem să-ĭ descoperim hoţiĭ nu trebuia să-ĭ denunţăm nimic.

Gândiţi-vĕ hal de primar; vaĭ de comuna Zădăriciu!

Acest punct de pădure este renumit pentru hoţiĭ, şi nicĭ o mĕsură nu s'a luat până acum d'acest primar, ceea-ce ne face a crede că sprijineşte pe hoţĭ.

Maĭ mult încă, locuitoriĭ acesteĭ comunĭ se plâng de purtarea şi modul de administrare al acestuĭ primar.

Termin, rugându-vĕ a da publicităţeĭ cele de maĭ sus în stimabilul D-voastre ziar pentru a fi vĕzute de D. Prefect şi sub-prefect, ca D-lor să dea ordine ordine severe pentru urmărirea hoţilor din acele localităţĭ; căcĭ un ast-fel de primar care stă toată ziua în cârciumă n'ar fi în stare nicĭ o-dată se urmărească pe hoţĭ.

Cu stimă, **Th. Theodosiadi**

Gara Titu, 16 (28) August 1891

„Adevĕrul“ la T.-Jiŭ

Ca posiţiune geografică T.-Jiul e unul din oraşele cele maĭ încântătoare. La Nord, nu departe se întinde şirul Carpaţilor, care predomină toată întinderea de la poale cu falnicul sĕŭ vêrf Paringul. Prin partea de Vest trece rîul Jiul cu apa sa limpede ca cristalul şi într'un şes înconjurat la N. şi V. de dealurĭ, e aşezat oraşul.

Ca aspect însă lasă mult de dorit, nu atât din punctul de vedere al construcţiunilor, cât din acela al îngrijireĭ. Dar de... Ce să zic? Vĕ plângeţĭ de aceasta D-voastră Bucureşteniĭ, decĭ noĭ trebue să tăcem; Şi am observat, că o boală de care suferă toate oraşele noastre, e *boala comunală*. Toate oraşele se plâng de îngrijirea celor de la comună, tot ast-fel suferim şi noĭ aicĭ.

Nu e vorba, aşa înapoĭ nu suntem, avem şi noĭ o grădină publică, mâncată jumĕtate de Jiŭ, în care cântă musica reg. 18 Dorobanţĭ. Musica e foarte bună şi cântă de la 9 seara înainte, fiind-că până la această oră trebue să desfăteze pe comandantul garnizoaneĭ la birt. Se vede că-ĭ place să mănânce cu musică. Bun gust!

Şi această distracţiune se face Lunĭ. Mercurĭ şi Vinerĭ, fiind-că în cele-l'alte zile şi maĭ ales Duminica, zi de repaos pentru toţĭ, s'a găsit de cuviinţă a se întrebuinţa la alt-ceva.

Avem şi o pompă model 48, trasă de doĭ boĭ. Le e frică, să întrebuinţeze caĭ, pentru că aceştia mergênd prea iute, vor rĕmâne stradele neudate, cu toate că se udă numaĭ o stradă. în care e stabilită *aristocraţia* (?). In această privinţă trebue să ştiţĭ, că toţĭ aicĭ sunt marĭ, se trag din familiĭ boereştĭ şi nu se pot suferiĭ uniĭ pe alţiĭ, discutându-şĭ origina.

Administraţiunea comună arată un mare interes şi lucrează din toate puterile pentru înfrumuseţarea oraşuluĭ. Cum se schimbă un consiliŭ şi vine altul, trebue să se arate maĭ grozav ca cel precedent şi pentru aceasta consiliul cel noŭ distruge toate proectele de maĭ 'nainte şi până să vie cu altele noĭ şi aceasta e înlăturat; aşa că biata comună se alege numaĭ cu *proecte de reformă!* Şi cu toate acestea puţinul venit se cheltueşte. Domnul primar actual, într'o adunare a consiliuluĭ, discutându-se pavagiul oraşuluĭ—fiind-că acum aŭ observat, că dacă mergĭ pe strade, îţĭ rupĭ picioarele — a propus un proect, care de şi nu maĭ bun ca al consiliuluĭ de maĭ înainte, dar,—după cum a zis D-sa în şedinţă: „Să distrugem tot ce e junimist“—se speră să fie maĭ bun!

Ca petrecerĭ, nu sunt oamenĭ, cărora să le placă să iase la o grădină seara, căcĭ aerul fiind prea aspru, le e frică, să nu răcească. Pentru aceasta aŭ găsit şi găsesc de cuviinţă a face *sindrofiĭ familiare*, unde cu câte un taraf de lăutarĭ să joace până la ziuă... cărţĭ! Nicĭ vorbă, că e mult maĭ bine aşa!

Fiind-că vorbiĭ de petrecerĭ, la 13 curent a fost un concert dat de gentila D-ră Gema Capelleanu, în sala teatruluĭ Millescu, care a încântat publicul de la Mehadia vara aceasta şi care ne-a vizitat şi pe noĭ. A cântat nişte bucăţĭ admirabile avênd şi o voce foarte plăcută Lume destulă, cu toate că putea să fie şi maĭ multă, maĭ ales că după concert s'a dansat. Dar, vezĭ D-ta, *balul familiar* nu putea fi ca acesta. Cu toate acestea s'a petrecut minunat de bine.

Printre D-ne am observat pe D-na Dimitriŭ în negru, o escelentă dansatoare. D-na Ocnescu în soie-orange, D-na Iunian etc. etc.

Printre D-şoare: gentilissimile D-şoare Broşteanu în roze et bleu-ciel nişte dansatoare încântătoare, D-şoarele Ştefănescu în blanc, cât se poate de graţioase, D-ra Săftoiu în rose, tip de angel, D-ra Capelleanu în alb, o dansatoare perfectă D-ra Măcescu în alb, neobosita valsurilor, D-ra Rieghert în alb, D-ra Bălteanu în alb etc. etc.

Sexul forte a fost cât se poate de bine reprezintat. Pe la orele 3 şi jum. s'aŭ retras cu toţiĭ ducând cu sine o suvenire plăcută.

Sache.

LASĂ DRAGĂ...

Doamneĭ V. Kir...

Lasă dragă-a ta privire
Dornică.. şi de ispite:
Nu maĭ poţĭ să-aprinzĭ iar focul,
Uneĭ inimĭ chinuite.

Că-ale tale strângerĭ multe,
Şi roşaţa-ţi... mĕ înfioară;
Toate toate de'ntristate,
Suferinţe... mĕ'nconjoară.

Ale noastre buze calde
Lasă numaĭ să-şĭ şoptească,
Mânele să ne le strângem
Ochiĭ dulcĭ să se privească.

Să'şĭ vorbească câte'n lună,
Multe, multe eĭ să'şĭ spue,
Pân ce calda rĕsuflare,
Pân ce tot în noĭ să-apue....

Şi'n privirĭ, şi'n dulce şoapte
Totul noĭ să înţelegem,
Aste să ne fie'n viaţă
Florĭ pe carĭ să le culegem.

Th. Vangheli.

Lista de subscripţiune pentru ridicarea unuĭ monument naţional în oraşul Ploeştĭ, spre amintire vitejilor vînătorĭ din Batalionul al II, căzuţĭ în rezboiul din 1877 (78).

(Va urma) Total . 404.00

CURIERUL BAILOR

CALIMANESTII

Când am ajuns la Călimăneştĭ, iera seara. Nimic nu e maĭ frumos, de cât drumul de la marginea satuluĭ până la marele hotel. De departe începĭ să zăreştĭ lumina electrică, care produce unul din efectele cele maĭ admirabile în acest loc singuratec şi depărtat al munţilor. Când te apropiĭ de centrul Călimăneştilor, impresia e şi maĭ vie, când vezĭ lămpile electrice marĭ şi albe cum luminează întinderea locurilor şi cum reflectează cu atâta dulceaţă verdeaţa munţilor de prin prejur.

Instalaţiunea lumineĭ electrice s'a făcut anul trecut şi graţie activuluĭ inginer conductor, electronatorul funcţionează cu regularitate şi nicĭ o-dată în această sesiune, nu s'a semnalat vr'o slăbire saŭ neregularitate în intensitatea lumineĭ.

Marele hotel al Călimăneştilor e o zidire superbă cu două caturĭ şi cu un rînd de mansarde, construit în stil elveţian.

Ca pendinte de otel e stabilimentul de băĭ, care e aranjat în modul cel maĭ perfect. Găseştĭ aci băĭ calde, recĭ, duşurĭ de diferite forme şi mărimĭ, băĭ de putină, băĭ sulfuroase, băĭ iodice, în fine tot ce doreştĭ. Instalarea e cât se poate de igienică şi nu lasă nimic de dorit. Aceasta vine tocmaĭ în sprijinul celora ce susţin că orĭ-ce exploatare ce se face numaĭ de stat, e capabilă de a progresa şi de a lua desvoltarea ce merită să aibă şi cu atâta câştigul pentru stat e maĭ mare.

Esenţa apelor de la Călimăneştĭ e sulfurele, hidrogenul sulfurat, puţin iod.

Afară de apele pentru băĭ, maĭ există şi ape pentru bĕut. Sunt două felurĭ: una e purgativă, conţine sulfat de magnezie şi alta e maĭ mult diuretică. Hotelul şi stabilimentul de băĭ vin aşezate în faţa lanţuluĭ de munţĭ, carĭ se prelungesc până spre graniţa Ungarieĭ.

In faţa hoteluluĭ e un parc care se prelungeşte şi la dreapta şi dă hoteluluĭ una din aspectele cele maĭ frumoase, înconjurat cum e de munţĭ. In parc cântă muzica dimineaţa şi seara câte 3 ore, aşa că aĭ toate delectările posibile, când viĭ să petrecĭ o lună de odihnă, după munca obositoare de un an de zile.

Chiar lângă Călimăneştĭ curge Oltul. In mijlocul Oltuluĭ, e o adevĕrată insulă acoperită de copacĭ şi verdeaţă numită *ostrov*. Printr'un podeţ ostrovul e legat de Călimăneştĭ. Aci e locul de întâlnire atât ziua cât şi seara a tuturor vizitatorilor. Ostrovul e de asemenea luminat cu electricitate, ceea-ce contribue să-l influenţeze şi maĭ mult seara.

In Călimăneştĭ cheltuiala e cam mare. Odăile la hotel sunt scumpe, şi statul ca proprietar ar putea să maĭ eftenească preţurile, căcĭ atuncĭ şi lume ar veni maĭ multă. Mâncarea e bună. Se găteşte bine, însă e cam scump.

Totuşĭ, când comparĭ Călimăneştiĭ cu orĭ-ce staţiune balneară din ţară, de pildă cu marele (?) Slănic din Moldova, avantajele sunt sub toate raporturile de partea Călimăneştilor atât ca poziţie, distracţie, mâncare, cât şi ca ape minerale. Dacă însă sunt atâtea avantaje, cum se face atuncea, că lumea a fost foarte puţină anul acesta la Călimăneştĭ, şi probabil că va fi şi maĭ puţină la anul viitor? Cum se face, că multă lume care venise cu gândul să rĕmâe maĭ mult timp, a fugit după câte va zile? Cum se face că unul din locurile balneare cele maĭ frumoase şi higienice din ţară e părăsit de lume?

Rĕspunsul e foarte uşor. Nu-e de ajuns că statul s'a îngrijit să facă toate comodităţile la Călimăneştĭ, maĭ e nevoie de administraţie bună, fără care nu facĭ nimica, şi compromiţĭ totul. Cine credeţĭ că e Directorul stabilimentuluĭ? vre-un chimist consumat? vre-un Doctor capabil? vre-un inginer inteligent? aşĭ, ţĭ aĭ găsit! ce'ţĭ trebue asemenea mofturĭ? Nu e de ajuns să aĭ un individ care habar n'are ce e o staţiune balneară, ci să póţă numaĭ brusca lumea?

Şi din nefericire aşa staŭ lucrurile la Călimăneştĭ. Directorul, un oare-care *Nişulescu*, ar putea foarte bine să funcţioneze în vr'o secţie de comisariat, dar numaĭ în capul unuĭ stabiliment de băĭ nu. Toţĭ vizitatoriĭ aŭ remas nemulţumiţĭ de acest Domn, pe uniĭ îĭ insulta, pe alţiĭ îĭ brusca, la uniĭ sărea la bătaie. Pe un mare proprietar *Cherciulescu* îl opreşte cu soldaţĭ ca să nu plece. Pe un Domn Marinescu l'a insultat grav. Pe D. Slăvitescu din Craiova era să'l bată; acesta a reclamat Ministeruluĭ. S'a numit o anchetă. Nu ştiŭ care e rezultatul. Apoĭ câte dispoziţiĭ şi ordonanţe caraghioase şi hazliĭ! Aşa opreşte pe călătorĭ să plece din hotel la orele 7 dimineaţa, ca să nu poată ast-fel ajunge la timp la gara din R. Vêlcea, când pleacă trenul. Lucrul acesta s'a întâmplat până şi D-luĭ Antoniade, cumnat cu Dr. Antonovicĭ, medicul curant al băilor. Imĭ pare rĕŭ că locul nu'mĭ permite să vĕ transcriŭ cu stil şi ortografie cu tot, câte-va ordonanţe ale acestuĭ balneolog consumat, chimist profund, medic celebru, inginer abil, care rĕspunde la numele celebru (notaţĭ bine) *Nişulescu*.

A fost o adevĕrată calamitate pentru Călimăneştĭ acest Director, căcĭ a desgustat pe mulţĭ Dar să'l lăsăm în negura întunericuluĭ şi prăpastieĭ în care a zăcut până acuma şi să vĕ maĭ descriŭ şi îm prejurimile Călimăneştilor.

La 2 jum. chilometre depărtare de Călimăneştĭ e *Căciulata*. Există un isvor. de unde curge apa cu acest nume, o apă alcalină cu puţin hidrogen sulfurat şi care e admirabilă pentru boalele aparatuluĭ urinar.

In fie-care dimineaţă găseştĭ foarte multă lume aci, care vine să facă cură cu această apă minunată.

La 2 chilometre departe de Căciulata, tot pe malul drept al Oltuluĭ, e memorabila mănăstire *Cozia*, transformată actualmente în penitenciar. Se găsesc multe lucrărĭ de artă executate de arestanţĭ.

Maĭ sus de Cozia, pe malul stâng al Oltuluĭ, se găsesc *Bivolariĭ*, unde s'a descoperit acum doĭ anĭ nişte *ape minerale termale*, singurele de asemenea natură la noĭ în ţară. S'a început de mult lucrările pentru captarea lor. însă din nenorocire la noĭ nu s'a judecat de-ajuns importanţa acestor ape, căcĭ lucrările aŭ încetat. Aceste ape ar fi un adevĕrat izvor de bogăţie pentru ţară, prin thermalitatea şi compoziţia lor.

Cuculeţ.

PROFILURI

Confratele Y

Vă 'nchipuiţi o matahală
Cu burta plină, capul sec..
De n'ar fi ziarist, la hală
Ar vinde carne acest Igrec.

Dar s'a băgat şi el ca musca
Intr'o redacţie oarecare
Şi acum e gazetar — ba încă
E şi director (?!) mi se pare.

Ce-a scris? ce scrie p'unde este
Mă 'ntreb. — Şi ce-ar putea să scrie
Când pacoste e pentru dânsul
Articolele să subscrie!

Şi totuşi el aproape zilnic
Işi pune mumele-amândouă
Sub proza altuia, cetită
De-o sută oameni poate două.

Pe un partid înjură astă-zi
Mîni rîndul altuia îi vine,
Certându-se cu toată lumea...
Dar cu poliţia e bine.

Iar când gândeşti c'acesta trece
In ochii multor drept om mare,
Să nu desperĭ de viitorul
Acesteĭ ţărĭ? — dacă-l maĭ are.

Burtos şi sec, incult şi lacom,
Dar maĭ presus de toate-obraznic
De te uimeşte Domnul Igrec...
Nu ca să-l laud, dar e staşnic!

Kix

O INTÂMPLARE DIN VIAŢĂ

Par'că zăreaĭ două făcliĭ în fundul uneĭ peşterĭ adâncĭ,—aşa te izbea căutătura ochilor luĭ marĭ şi trişţĭ; iar pe fruntea luĭ largă şi albă, încadrată de un păr des şi negru, se întindeaŭ treĭ brazde adâncĭ—semnul unor suferinţe marĭ şi vechĭ. Şi şedea singur sub un teiŭ înalt şi bătrân, cu mâinele vârâte nervos în fundul buzunarelor sparte, cu spetele încovoiate de povara durerilor nemiluite.

Vêntul te tăia. Pe aleia largă nu se zărea ţipenie de om, numaĭ frunzele ruginiĭ şi veştede se rostogoliaŭ peste nisipul uscat şi aspru.

Vagabondul, sgriburând de frig, se uita lung înainte, adâncit în gândurĭ dureroase. Buzele îĭ eraŭ strânse şi vinete ca de moarte, iar faţa părea cioplită din lemn.

Treceam pe-acolo şi fără voie m'am simţit atras către băiatul ăsta nenorocit şi singur. pe a căruĭ frunte soarta pusese de mult pecetea suferinţiĭ.

— De ce staĭ aci în vêntul ăsta?

El mĕ privi lung şi un zîmbet amar îĭ licări pe buzele vinete şi recĭ.

— Dar unde să staŭ? îmĭ rĕspunse, descleştându'şĭ fălcile înţepenite de frig. Apoĭ îşĭ întoarse faţa. Pe obrajiĭ luĭ galgenĭ ca lemnul cioplit, răsăriră două pete vinete ca de moarte.

— De unde eştĭ, îl întrebaĭ apucându'ĭ mâna amorţită. Pe semne eştĭ de departe. Haide cu mine? Cum o să staĭ aci pe vremea asta!

Abia se sculă, aşa-ĭ înţepeniseră picioarele. Apoĭ mĕ urmă ghemuindu-se sub haina scurtă şi veche, prin găurile căreia vêntul intra şi ieşa lovindu'ĭ coastele ca cu sfârcurile unor bice răsucite în şase, orĭ încolăcindu-ĭ mijlocul ca un şearpe înveninat.

Ajunserăm acasă la mine.

Aţâţaiŭ repede focul. Lemnele uscate se aprinseră cât aĭ clipi din ochĭ şi flacările roşiĭ, albe şi vineţiĭ începură să se înalţe bobotind furioase lăuntrul strîmt şi funinginos al sobeĭ.

Vagabondul se pusese pe un scaun lângă uşă.

— Vino aproape de sobă, îĭ ziseĭ, uite icĭ; şezĭ şi te încălzeşte până una alta. Aci tot e maĭ bine ca afară—nu-ĭ aşa?

El începu să zîmbească, oare-cum mulţumit şi vesel.

— Cum nu, îmĭ rĕspunse; cât de bine e în casă. E căldură şi linişte.

Tăcu şi mĕ privi drept în faţă. Ochiĭ luĭ marĭ şi frumoşĭ eraŭ umezĭ de lacrimĭ.

Ne puserăm pe o sofa. Casa se umplu cu căldură dulce, pe când afară vêntul năprasnic ţiuia izbindu-se furios de zidurile caselor.

Vagabondul, gânditor şi trist, privea prin gura sobeĭ la flacările ce mistuiaŭ bucăţile uscate de lemn. Se uita lung ascultând zgomotul dulce al vâlvătăiĭ. Şi părea că sufletul luĭ se perde în amintirea uneĭ vieţĭ perdute de mult.

— Aşa e că nu eştĭ de aicĭ din ţară? îl întrebaiŭ eŭ. Aĭ părinţĭ? Orĭ poate şi eĭ sunt nenorociţĭ şi tu aĭ rĕmas pe drumurĭ?

— N'am părinţĭ de loc, îmĭ rĕspunse cu jumĕtate glas; pe tata nu l'am cunoscut nicĭ odată. Murise când eram mic. Mama era italiană de lângă Neapol.

Şi 'mĭ arătă un portret, pe care 'l ţinea în buzunarul din lăuntru al haineĭ.

Era portretul uneĭ femeĭ maĭ mult tinere de cât bătrână, cu ochiĭ marĭ şi negriĭ, cu fruntea albă şi netedă ca marmura.

— Asta e mama săraca; a suferit mult, foarte mult şi a murit împuşcată.

— De cine?

— De un italian beţiv, care o urmărea mereŭ, încercându-se s'o înduplece să trăiască cu el. Mama îl ocolea mereŭ. El stăruia ca un copil încăpăţînat. Intr'o seară ne-am pomenit cu el în casă.

FOIŢA ZIARULUI „ADEVĔRUL“

FELIX DE STEYNE

Misterul de la Turnul Eiffel

II

Şahul primeşte o visită la care nu se aşteaptă

— Era un agent al meŭ în birt, zise el. Nicĭ el n'a auzit nimic. Dar a vĕzut că se aduc două corpurĭ şi a venit numaĭ de cât să mĕ primească.

— Eŭ, zise D. Fereol, eram lângă uşă... un răcnet sfîşietor de odată 'mĭ-a isbit urechea... Mi s'a părut că e glasul fineĭ mele... Alerg ca un nebun... şi chiar 'mĭ aduc aminte...

Şi doctorul se isbi peste frunte.

— Da, continuă el, trebue să fie asasinul... Un om ce da fuga în sens invers... S'a isbit chiar de mine aşa de tare, că nu ştiŭ unde 'mĭ-a căzut pălăria... Eŭ alergam în spre locul de unde pornise strigătul.

— Aşa că omul s'a făcut nevĕzut?

— Vaĭ!...

— Şi nu 'l aţĭ cunoaşte?

— Era maĭ de tot întuneric... Dar staţĭ... Mi se pare că era îmbrăcat în nişte haine ciudate... par'că cu o tunică orientală...

— Ciudat! murmură poliţaiul; tocmaĭ eram să vĕ întreb de ştiţĭ dacă tênĕrul are duşmanĭ.

— Fontanes! rĕspunse D. Ferreol; un băeat de douĕ-zecĭ şi cincĭ de anĭ, tovarăşĭ cu socrul luĭ de şease lunĭ de zile, el să aibă duşmanĭ!... Nu.. Asta n'o pricep...

— Cu toate acestea... n'a fost asasinat pentru furt...

In momentul acesta, Jeana oftă încet. Viaţa-ĭ reveni. Crăpă pleopele.

Incet încet, se sculă, dete cu mâinile la ochĭ, ca omul ce se trezeşte dintr'un vis rĕŭ.

D. Durantin făcu semn doctoruluĭ să stea maĭ la urmă.

Incet de tot, tênĕra murmură neliniştită:

— Henric... Henric... aicea eştĭ?

In sfîrşit deschise ochiĭ de tot, se uită împrejur, mirată, maĭ speriată că se vede într'un loc şi în faţa unor oamenĭ pe care nu-ĭ cunoştea.

— Henric! răcni ea ca într'o halucinare şi cu un accent de chin oribil.

Apoĭ, de o-dată aducêndu-şĭ aminte de apariţia sîngeroasă, cuvîntul acesta 'ĭ eşi din gât, ca un hîrîit de moarte:

— Persanul!

Fu prinsă de un atac de nervĭ foarte violent, şi leşină iar.

D. Durantin şi bĕtrânul se uitară unul la altul.

— Aţĭ auzit, D-le doctor, zise poliţistul.

— Da, murmură D. Ferreol.... Mi se pare că a doua oară 'mĭ sună la ureche cuvintele acestea... Trebue să fie cuvintele pe care le-a strigat Jeana şi pe care nu putusem să le pricep.

— Asasinul să fie un Persan!

— Ciudat, ciudat! repetă D. Durantin..... Pentru că aci nu sunt alţĭ persanĭ, de cât ceĭ ce compun suita Şahuluĭ şi e absurd să ne închipuim ca vre-unul din eĭ să fi săvîrşit crima.

Medicul făcu un gest vag.

— Absurd poate, dar nu cu neputinţă.

— Atuncĭ aĭ fi un atac de nebunie?

— Probabil....

D. Durantin se gândea.

— Da, murmura el, ceĭ doĭ domnĭ pe care 'ĭ-am întrebat 'mĭ-aŭ spus că li s'a părut să fi auzit această esclamaţie... D-le doctor, adăogă el, luaţi-vĕ să duceţĭ pe D-na acasă la dênsa; eŭ voiŭ da ordin să se ridice corpul bărbatuluĭ.

D. Durantin se despărţi de medic după ce a însemnat în caetul de buzunar adresa D-luĭ Labruny. Agentul care 'l vestise şi care aştepta, primi ordinele ce 'ĭ dete. Apoĭ el se dete jos cu un ascensor, tocmaĭ în momentul când suita Şahuluĭ se cobora cu cel-l'alt.

Numĕră Persaniĭ.

— Doĭ-spre-zece, zise el; sunt toţĭ.... Care-ĭ vinovatul? Cum să'l aflu?

Şahul şi sub-secretarul de stat aşteptaŭ la câţĭ-va paşĭ departe de biuroŭ, înconjuraţĭ de curioşĭ îndĕrătnicĭ.

Incă nu se aflase nimic despre drama ce se petrecuse pe platforma turnuluĭ, căcĭ salonaşul birtuluĭ a fost închis, şi ceĭ doĭ domnĭ ce aŭ transportat cadavrul, plecaseră fără să simtă nevoia să stea de vorbă cu lumea indiferentă.

Poliţistul dorea mult să vorbească cu sub-secretarul de stat; dar faţă cu Şahul, nu îndrăznea. Cu atât maĭ mult, cu cât monarchul se pregătea să plece, împreună cu suita, la recepţiunea de la câmpiile Elisee.

Durantin se urcă şi el într'o trăsură şi nu slăbi din ochĭ pe ceĭ doĭ-spre-zece fiĭ aĭ soareluĭ.

Toate figurile 'ĭ păreaŭ că se aseamĕnă, exprimaŭ o plictiseală respectuoasă; nicĭ una nu părea agitată în chip deosebit.

La poarta cheiuluĭ Orsay după ce vĕzu cum ceĭ doĭ-spre-zece Persanĭ se urcă în landoul ce trebuia să'ĭ ducă la palatul şefuluĭ Statuluĭ, se aruncă şi el într'o birjă cu un cal. Birjarul, după ce se codi puţin, dete biciŭ caluluĭ.

Poliţistul nostru care era în frac şi cravată albă, eşi înaintea Persanilor, intră în vestibul înaintea lor şi se puse într'un loc, de unde să-ĭ vază bine, când vor intra.

— Feţe de aramă! murmură el plin de ciudă. Orientaliĭ aceştia, cu năravurĭ crude, nu lasă să iasă la iveală, emoţiunile lor interne.

Persaniĭ mergeaŭ în urma Şahuluĭ, pe care sub-secretarul de stat îl conducea înspre Preşedintele Republiceĭ.

D. Carnot făcu treĭ paşi eşind înaintea musafiruluĭ regesc al Franţeĭ şi'ĭ spuse câte-va vorbe curtenitoare. Apoĭ amândoĭ străbătură saloanele, trecênd prin lumea ce se da la o parte ca să le facă loc.

Suita Şahuluĭ mergea în făgaşul din urma lor.

Preşedintele Republicei a dus pe Nasser-Eddin la bufet, unde regele regilor a binevoit să musce dintr'un fruct şi să'şĭ móie buzele într'un pahar cu apă.

Darantin se tupilase pe aproape de grup, continuându-şĭ examenul, sperând să surprinză un semn, ca să descopere pe ucigaş.

Dar ceĭ doĭ-spre-zece Persanĭ, ca şi stăpânul lor, muşcară din câte un fruct şi bĕură câte un pahar de apă rece. Toţĭ eraŭ gravĭ ca nişte diplomaţĭ ce n'aŭ nimica de spus.

De-odată poliţistul fugi de la bufet, ca să se ducă după un D-n pe care l'a zărit.

— Prefectul poliţieĭ? murmură el; dacă 'i-aş spune şi luĭ?...

(Va urma)

Era târziŭ de tot. Mama căuta să-l alunge afară, şi beţivul scoase un revolver şi trase două focurĭ. Mama căzu la pământ cu ţeasta capuluĭ sfărâmată. De atuncĭ am rĕmas pe drumurĭ.

Şi începu să plângă liniştit şi jalnic ca un om care şi-a perdut toată bogăţia şi liniştea inimeĭ.

— Nu plânge frate dragă, nu fiĭ nebun. Vremea nu se maĭ întoarce nicĭ odată şi în potriva sorţiĭ în zadar ne punem pieptul. Ce-'ĭ scris să se întâmple să întâmplă, să fim noĭ cu stea de aur în frunte.

După ce se linişti îşĭ razimă capul pe perna sofaleĭ. Ochiĭ începură să'ĭ clipească a somn. Oboseala, căldura şi liniştea odăeĭ îĭ cădeaŭ ca plumbul pe pleoape. Şi încurând ele se închiseră. Vagabondul adormi ca un copil mic, liniştit, fără gândurĭ, fără jale în suflat.

L'am lăsat să doarmă şi am ieşit în oraş. Aveam nişte treburĭ grabnice, pe carĭ trebuia să le isprăvesc în ziua aceia. Nu puteam însă să-mĭ deslipesc nicĭ de cum gândul de figura atât de tristă şi de simpatică a vagabonduluĭ. Zimbeam mulţumit, când mĕ gândeam, că doarme acum liniştit şi fără grije.

Când m'am întors, acasă, era târziŭ. Vântul se liniştise şi stelele scăpăraŭ aruncând fâşiĭ albe de lumină în văzduhul oţelit şi limpede.

In casă nu era nimenĭ. Focul pufăia a moarte în fundul sobeĭ. Oare de ce s'a dus? Mĕ întrebam nedumerit şi dedeĭ jos de portretul măseĭ. Săracul băiat mĕ gândeam, de i-o părea rĕŭ de el, o să vie să-l ia şi atuncĭ nu-l maĭ las de lângă mine.

Şi mĕ uitaĭ lung la portret. Era o frumuseţe de femeie! Şi privia aşa de dulce şi aşa de jalnic, cu ochiĭ eĭ marĭ şi adâncĭ. Pe figura eĭ albă ca ceara citeaĭ suferinţă şi singurătate. Şi dacă toată lumea s'ar fi adunat lângă ea tot îţĭ părea, că femeia asta e făcută să se simtă veşnic nenorocită şi singură.

A doua zi m'am sculat de dimineaţă. Nicĭ odată nu mĕ simţeam aşa de singur. Vagabondul îmĭ părea un prietin vechiŭ şi bun, de care mĕ despărţisem prea de vreme şi trebuia să-l găsesc iarăşĭ. Norĭ greĭ se întindeaŭ de asupra oraşuluĭ. Mergeam repede, dus de un presimţemânt vag nehotărât, dar nespus de dureros ce 'mĭ găurea inima.

In colţul uneĭ strade, lângă un zăplaz rupt şi putred, zăriĭ o grămadă de lume. Alergaĭ acolo. Vagabondul stătea sgârcit gata să-şĭ dea sufletul. Când mĕ văzu zîmbi nespus de trist şi abia descleştându-şĭ gura mĕ rugă:

— Dă-'mĭ portretul mameĭ.

Şi-şĭ întinse mâna crăpată de vânt şi vânătă. M'aplecaĭ să i-l daŭ, dar nu putu să-l apuce. Murise cu o mână întinsă spre mine şi cu două lacrimĭ isvorâte din ochiĭ luĭ marĭ şi negri, cufundaţĭ în orbitele capuluĭ.

Sever

MĂCELURILE DIN AMERICA

WASINGTON, 16 August. — O depeşă oficială din Valpareso anunţă că în bătălia ce s'a dat lângă oraş Joĭ, trupele guvernuluĭ aŭ fost învinse. Pierderile sunt marĭ în ambele părţĭ. Oraşul s'a predat congresiştilor; dar în mâinele amiralilor americanĭ, germanĭ, francesĭ, englesĭ, carĭ menţin ordinea. Comunicaţile cu Santiago sunt întrerupte. Trupele congresiste intră în oraş.

Această depeşă e semnată de Mack-Recry consul al Statelor-Unite la Valpareso.

STRUGURIĬ

Ţĕranul şi Cocoana

Un ţăran, să vede treaba,
D'intre ceĭ ce-avea vre-o vie,
S'a 'ntâmplat ca într'o vreme
La boer însu-şĭ să vie,

Cu-un plocon, cu-un coş de strugurĭ,
După cum putea de mare,
După cât crezu cà-ĭ bine
După felul luĭ de stare....

După ce-şĭ a dat plocenul,
A maĭ stat ca să privească:
Case, păsărĭ, lucrurĭ multe....
Ca 'ntr'o curte boerească.

Dar tot stând.... maĭ după uşă,
Maĭ la dos, prin crăpătură,
El zări pe boereasă
Cu o 'ngrijită cătătură

Lângă coş, mîncînd la strugurĭ
Şi mîncînd cu-o lăcomie,
Că zicea-ĭ că nu-ĭ în fire,
Orĭ nicĭ bine n'o să-ĭ fie.

Căcĭ ciorchinĭ şi strugurĭ, frate,
Cu bobiţe maĭ puţine,
Mînele-ĭ cară într'una,
Bucele-ĭ stând marĭ şi pline.

Şi în voe de nevoe,
Inghiţa acum într'una
Mestecat, nemestecate,
Boabe 'ntregĭ chiar câte una

Iar apoĭ, în spre fereastră
Să 'ndreptă, mergînd a lene,
Cu un strugure în mână,
Şi privind cam pe sub gene

Tot rupea câte-o bobiţă
De ţăran fiind privită,...
Şi-atuncĭ l'întrebă pe dênsul
Cam zîmbind, dar tot spăşită:

—«Măĭ ţărane, spune-arată,
«Cum mîncaţĭ voĭ, când mîncaţĭ
«Strugurii?... Noĭ vezĭ tu, iată
«Strugurĭ de boabe 'ncărcaţĭ

«Iĭ mîncăm aşa într'una
«Boabele tot curăţind
«Câte una, câte una...»
Iar el zise respunzênd:

— «Noĭ mîncăm... mîncăm înacalte...
«Cum D-voastră zĕŭ mâncaţĭ,
«Când la dos, maĭ la o parte,
«Când maĭ după uşă staţĭ..

Th. Vangheli.

INFORMAŢIUNI

Ultimele telegrame sosite din Veneţia pe cale oficială *arată că starea sănătăţeĭ M. S. Regineĭ este foarte gravă.*

Din sorginte sigură, aflăm că nu atât sănătatea M. S. este gravă, ci situaţiunea reciprocă a perecheĭ Regale este gravă, pretextul sănătăţeĭ a fost scornit, pentru a motiva plecarea Regeluĭ la Veneţia.

—✱—

Societatea de navigaţiune pe Dunăre a destinat 400 de şlepurĭ marĭ pentru transportul cerealelor din România în Germania de Sud.

—✱—

Concursul de maşinĭ agricole de la Ferăstrăŭ s'a terminat Vinerĭ seara.

Cea maĭ mare parte din casele carĭ aŭ depozite în ţară, s'aŭ abţinut de la concurs, aşa că n'aŭ luat parte de cât treĭ case marĭ din streinătate.

Juriul în unanimitate a decernat următoarele premiĭ:

Medalie de aur, D. E. Behles, representantul fabriceĭ Flöther pentru treierătoare cu aburĭ:

Medalie de argint, societăţeĭ căilor ferate Ungare;

Medalie de argint D. Unwath şi comp. pentru batoze cu manege şi cu mâna.

Medalie de bronz, D. E. Behles pentru aceleaşĭ maşinĭ.

—✱—

Suntem rugaţĭ din partea Domnilor *Lincoln Bennett & Co,* celebri fabricanţĭ de pălăriĭ englese, Sackville Street 3, Piccadilly Londra, să anunţăm că *singurul representant* în toată România al firmeĭ D-lor şi al firmeĭ *Melton & Co,* care le aparţine, este D. **S. FAIN,** Bucureştĭ, Calea Victorieĭ, Nr. 52, pentru a se feri publicul de contra-facerĭ.

TELEGRAME

SOFIA, 17 August. — Se desminte într'un mod categoric ştirea rĕspândită de ziare, cum că s'ar fi descoperit o ladă cu dinamită şi revolvere în casa luĭ Saracoff la Sofia şi în privinţa confiscăriĭ la Burgas a unor proclamaţiunĭ şi de arme. — Toate aceşte ştirĭ sunt curate născocirĭ.

ACT DE MULŢUMIRE

D-niĭ P. Constantinescu et C. Dinulescu din Calafat, încărcând în şlepul de fier „Maria" hectolitre 8120 grâŭ în valoare de 116,000 fr. şi această marfă venind în primirea mea şi fiind asigurată la Societatea de asigurare „Unirea" prin agenţia eĭ din Calafat cu poliţa No. 124, iar şlepul naufragând complectamente cu caicul luĭ, între Rahova şi Ostrov, dauna s'a regulat în modul cel maĭ loial şi despăgubirea mi s'a plătit conform regulamentuluĭ in termen de 15 zile, de şi după poliţa de asigurare ar fi trebuit să mi se plătească după 30 de zile.

Decĭ, de datoria mea găsesc, a exprima în public viile mele mulţumirĭ, atât onor. direcţiunĭ a ziseĭ societăţĭ „Unirea", cât şi reprezentanţilor eĭ generalĭ, D-ni Archbold et Yaughapérian din Brăila, pentru justa şi grabnica despăgubire ce mi-aŭ făcut pentru o sumă aşa de mare, cea-ce recomandă mult faţă cu publicul Societatea şi pe D-nialor, şi cu atât maĭ mult, că numaĭ această Societate şi D-nialor aŭ adus D-lor comersanţĭ cea maĭ mare loyalitate exemplară la regularea daunelor şi plata lor cea maĭ promptă. In cât mĕ vĕd foarte dator a recomanda şi personalmente întreguluĭ public asigurat, foarte călduros, atât Societatea „Unirea" cât şi pe D-niĭ reprezentanţĭ şi a îndemna pe toţĭ, să le dea tot sprijinul lor, ca să poată prospera această bună Societate şi ast-fel să fim cu toţĭ scutiţĭ de speculaţiunĭ monopolizate, care numaĭ Societatea „Unirea" şi D-niĭ reprezentanţiĭ eĭ le-aŭ desfiinţat în folosul publiculuĭ asigurat, şi decĭ numaĭ D-lor trebue să fim datorĭ şi recunoscătorĭ.

P. D. Cucleli.

Brăila, Iulie 1891.

FOIŢA ZIARULUI „ADEVĔRUL"

ARSÈNE HOUSSAYE

LACRIMILE JEANEI

XXXIII (31)

Cum se joacă O destinată

— Uşa trebue să fie închisă sau deschisă zise el luând'o de mână ca s'o aducă în salon, dar hotărât a o conduce la trăsură dacă ar voi.

Jana îşĭ scoase mănuşa din mâna dreaptă ca să poată să-şĭ ea de la gât colieta care era prinsă; ducele era cu mănuşele pe mână.

Ast-fel când a atins degetele D-reĭ d'Armaillac, avură amândoĭ un fior magnetic, şi care făcu pe ispaniol aşĭ pune buzele acolo unde ere colieta.

Jeana se înroşi; fiind că voia să se agaţe de ceva în chestia colieteĭ şi nu se supără.

— Eĭ bine mulţumesc luĭ D-zeŭ iată o sărutare, care face două perle.

Ducele închise uşa salonuluĭ.

— E drept, şi eŭ care-ţĭ eau colieta fără să-ţĭ dau partea! Mi se pare că face până acum, dacă îmĭ aduc bine aminte şeapte sau opt perle.

D-ra d'Armaillac era încântată ca se readuse iarăşĭ această convenţiune

— Numerĭ reŭ, zise ea, numărând pe degete. Eram cu treĭ sărutărĭ la vizita a doua; — la ministru, luându-te după mine la bufet m'aĭ sărutat pe cap; — după treĭ zile, într'o vizită la ducesa, mi'aĭ sărutat mâna la butonul al doilea de la mănuşă; — valsând la D-na de Tramont, maĭ îmbrăţoşat fără ştirea mea: — la ultimul nostru cotilion...

— Ah, da, ear de astă dată nu era din joc ci o sărutare ordonată.

— Da, dar tu m'aĭ îmbrăţoşat de două orĭ.

Şi cum vorbea Jeana nu observă că ducele o îmbrăţoşă din noŭ zicându-ĭ

— Să lăsăm, să nu maĭ vorbim.

— Nu e destul, zise rizênd D-ra d'Armaillac, toate aceste sărutărĭ aşa pe furiş trebue numărate în dublu.

— Drace, zise ispaniolul care începuse să numere, acuşĭ rămân fără un şirag de perle.

Una din uşele salonuluĭ se deschidea în grădină! o grădină în miniatură, dar un cuib minunat pentru păsărele amoroase. Ducele aduse pe Jeana să facă o plimbare la lumina luneĭ, crezênd ca nimic nu nimiceşte maĭ bine virtutea femeilor de cât artificiile poezieĭ

In adevăr, sub arborĭ, oameniĭ ceĭ maĭ puţin amorezaţĭ ajung ca şi cum ar respira amorul în atmosfera care este în earbă, frunze, florĭ.

Jeana luă braţul duceluĭ; ea se lăsă într'o dulce uitare. Vorbiră întâĭ de lună, de stele, de adâncimea ceriuluĭ, de misterele infinituluĭ în faţa acestor mărimĭ grozave.

Ce este omul pe pămînt dacă nu se aruncă în braţele uneĭ femeĭ? Amorul singur ne ridică până la D-zeŭ. Ce este omul? o nimică, dar dacă iubeşte o femee, este totul, căcĭ amorul îl sue până la cer.

Astfel vorbea ducele de Obanez şi Jeana găsea că vorbea bine. Ea nu se putea împedica de aşĭ zice:

— Ce sunt eu? Nemic. Dacă ducele mĭ iubea şi dacă eu nu-l iubeam, ar fi totul.

Dar din neuorocire, ducele spunea că căsătoria nu intra în obiceiurile sale. Jura că n'o să se însoare nicĭ odată.

— Oh, dacă aşĭ voi el ar sfârşi prin a mă lua, dar cu dânsul ar trebui să încep de la sfârşit.

Dar cu cât ducele vorbea maĭ cu pasiune cu atât Jana îşĭ ţinea demnitatea sa. Pentru nu ştiu a câte oară îşĭ repeta că este cu neputinţa uneĭ fete tinere ca dânsa de a fi metresa acestuĭ om fără nicĭ un D-zeŭ. Şi cu toate aceste ce va ajunge ea fără banĭ în lumea asta unde trebue atâţa banĭ? Va primi ea o căsătorie de al treilea ordin, care ar închide-o pentru tot-d'a-una într'o viaţă burghezească?

Nu-ĭ de cât pasul întâiŭ care costă. Ceilalţĭ vin de la sine.

— Nuĭ aşa că e frumos de a se iubi! zise ducele d'Obanez îmbrăţoşând pe Jeana.

— Da, îĭ frumos — când se iubesc! — zice cu tristeţă Jeana.

Ea se gândea la Marţial.

— Sunt perle ochiĭ tăĭ!

— Da, aceste sunt a mele.

Jana îşĭ zmuncĭ colieta o aruncă duceluĭ şi se duse.

Ispanionul luă perlele murmurând.

— Pare-că e un făcut de nu-şĭ lasă virtutea la dracul.

Când Jana s'a întors acasă a fost surprinsă că s'a găsit aşa de frumoasă.

— Şi eu proasta, care credeam că nu puteam fi frumoasă de cât cu perlele, zise ea cu surisul eĭ adorabil.

XXXIV

Statuia sfărâmată

A doua zi D-ra d'Armaillac primi o vizită neaşteptată.

Era D-ra Matilda, o curtizană.

Cum servitoarea făcea mofturĭ, vizitatoare matinală îĭ spuse că-o aşteaptă.

Surprinse pe D-ra d'Armaillac care, abea îmbrăcată se pieptăna.

— Ce voeşte? întrebă Jana pe servitoarea sa.

— D-ră zise Matilda, îţĭ aduc un secret...,

Jana se uită la Matilda şi n'o cunoştea, cu toate că o văzuse în pădurea Boulogne când Marţial îĭ dădu o lecţiune de echitaţie.

Servitoarea eşise; Matilda luă cuvântul..

— Ascultă D-ră, sunt o fată vitează. Ştiu că aĭ cunoscut o fată din lume care a fost iubită de D. de Briançon. Ea nu i-a maĭ cerut înapoĭ scrisorile sale, şi iată-le. Sunt sigură că veĭ fi foarte fericită ca să i le daĭ fiind-că îţĭ este amică.

Zicênd aceste cuvinte Matilda dădu Jeaneĭ un plic despecetluit.

— Şi cine a despecetluit acest plic? întrebă D-ra d'Armaillac luând scrisorile.

— Nu eu! Ştiţĭ D-ră că pentru mine plicul era închis!

— Şi cine ţ'a spus că eu cunoşteam pe fata care a scris scrisorile acestea?

Jeana maĭ întreba pe Matilda prin ochiĭ eĭ vioĭ şi marĭ.

(Va urma)

MERSUL TRENURILOR

PORNESC DIN BUCUREȘTI :

București-Iași, direct de persoane. — Pleacă din Bucureștĭ la ora 7 dim., din Ploeștĭ 8,58 dim., din Buzău 11,11 dim., din Rîmnicul-Sărat 12,11 p. m., din Focșanĭ 1,20 p. m., din Mărășeștĭ 2,10 p. m., din Adjud 3,09 p. m., din Bacău 5,18 p. m., din Roman 7 seara, din Pașcanĭ 8,49 s., sosește în Iașĭ 11,05 s. — **Accelerat,** pleacă din Bucureștĭ 9,35 seara, din Ploeștĭ 11,04 noaptea, din Buzău 12,54 noaptea, din Rîmnicul-Sărat 1,46 dim., din Focșanĭ 2,43 dim., din Mărășeștĭ 3,20 d., din Adjud 4,13 dim., din Bacău 5,57 dim., din Roman, 7,13 dim., din Pașcanĭ 8,40 dim., sosește în Iașĭ la 10,45 dim.

București-Vasluĭ, Brăila-Galați, direct accelerat.— Pleacă din Bucureștĭ la 7.50 seara, din Ploeștĭ 9,42 seara, din Buzău 11,41 seara, din Rîmnicu-Sărat 12,39 s., din Focșanĭ 1,37 noaptea, din Mărășeștĭ 2,15 noaptea, din Tecucĭ la 2,53 dim., din Bêrlad 4,23 dim., din Crasna la 5,28 dim., sosește în Vasluĭ la 5,52 dim. spre Galați, din Buzău pleacă la 12 noaptea, din Brăila 2,31 noaptea, din Barboșĭ 3,22 d., sosește în Galați 4 dim.

București-Vêrciorova, direct accelerat. — Pleacă din Bucureștĭ 6,40 seara, din Titu 7,47 seara, din Piteștĭ 9,08 seara, din Costeștĭ 9,36 dim., Slatina 10,57 seara, din Piatra Olt 11,19 seara, din Craiova 12,24 noaptea, din Filiașĭ 1,13 dim., din Turnu-Severin 3,10 dim., sosește în Vêrciorova 3,32 dim. — De persoane pleacă din Bucureștĭ 8.10 dim., din Titu 9,39 dim., din Goleștĭ 11 dim., din Piteștĭ 11.37, din Costeștĭ 12,11 p. m., din Slatina 1,46 p. m., din Piatra Olt 2 29 p. m., din Craiova, 4,04 p. m., din Filiașĭ 5,18 p. m., din Turnu-Severin 7,59 seara, sosește în Vêrciorova 8,25 s.— Fulgerul pleacă din Bucureștĭ 4,08 seara, din Titu 5.06 seara, din Piteștĭ 6,22 s., din Slatina 8,07 dim., din Craiova 9,28 seara, din Filiașĭ 10.15 seara, din Turnu-Severin 12,06 noaptea, sosește în Vêrciorova 12,28 noaptea.

București-Craiova, direct, persoane. —Pleacă din Bucureștĭ 2.48 p. m., din Titu 4.03 seara, din Goleștĭ 5.30 seara, din Piteștĭ 6 seara, din Costeștĭ 6.31 seara, din Slatina 8.32 seara, din Piatra 9.05, sosește la Craiova 10.20 s.

București-Pitești, direct, persoane.—Pleacă din Bucureștĭ 6.45 d., din Titu 8.21 d., din Goleștĭ 9.44 d., sosește la Piteștĭ 10.44 d.

București-Galați, direct, persoane. — Pleacă din Bucureștĭ 9.40 d., din Ploeștĭ 11.48 d., din Buzău 2.05 p. m., din Brăila 5.02 p. m., din Barboșĭ 5.59 p. m., sosește Galați 6.35 seara.

Acelaș tren spre Tecucĭ.—Pleacă din Buzău 2.15 p. m., din R.-Sarat 3.49 p.m., din Focșanĭ 7.48 seara, din Mărășeștĭ 9.02 seara, sosește Tecucĭ 9.45 seara.

București-Predeal, direct accelerat.—Pleacă din Bucureștĭ 4.40 p. m., din Ploeștĭ 6.17 seara, din Câmpina 7.18 seara, din Sinaia 8.31 seara, sosește Predeal 9.10 seara.

Accelerat.—Pleacă din Bucureștĭ 7.35 d., din Ploeștĭ 9.44 d., din Câmpina 10.48 d., din Sinaia 12.03 p. m., sosește Predeal 12.45 p. m.

De persoane. — Pleacă din Bucureștĭ 8.50 d., din Ploeștĭ 10.48 d., din Câmpina 11.55 d., din Sinaia 1.14 p. m., sosește Predeal 1.56 p. m.

București - Giurgiu, direct, (fulger), pleacă din Bucureștĭ 5,35 dim., sosește Smârda 7,10 d. *Persoane* pleacă din Bucureștĭ gara de Nord 8 d. din Filaret 8,30 d., sosește Giurgiu 10,18 d.— *De persoane* din Bucureștĭ, gara de Nord 5.25 p. m., din Filaret 5,55, sosește Giurgiu 7,48 s.

București-Călărași Fetești-Slobozia, pleacă din Bucureștĭ 7,50 dim., sosește Călărașĭ 12,05 p. m. Feteștĭ 11,[illegible] d., Slobozia 12,05 p. m.

SOSESC IN BUCUREȘTI

Din Iașĭ 7,30 d. și la 9,55 s.
Din Vasluĭ-Galatz 8,40 d.
Din Predeal 11.55 d. la 8,50 s. și la 9,30 seara.
Din Galați 5,10 s.
Din Vêrciorova 11.15 s. Fulgerul, la 9,25 d. accelerat 8,25 s. persoane.
Din Craiova 12,55 p. m
Din Piteștĭ 9,10 seara.
Din Călărașĭ 6,25 s.
Din Giurgiu 3,56 p. m. fulgerul, la 0,45 d. și 7,20 s. persoane.

Proprietar-Editor, Th. Basilescu.
Bucureștĭ. — Tipografia Thoma Basilescu, Bulevardul Elisabeta, 111.